

De Kellerby Code

Jonny Sweet

**DE
KELLERBY
CODE**

Voor dit leven zou hij een moord doen

Vertaald door H.C. Kaspersma

ISBN 978-90-492-0895-0
ISBN 978-94-023-2829-5 (e-book)
ISBN 978-90-492-1060-1 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Kellerby Code*
Vertaling: H.C. Kaspersma
Omslagontwerp: Faber & Faber, bewerkt door Pinta Grafische Producties
Omslagbeeld: © Hugh Sitton / Getty Images, Shutterstock
Illustratie kaart: © Emily Faccini
Zetwerk: Mat-Zet bv

Het citaat uit *Capital in the Twenty-First Century* van Thomas Piketty op pagina 7 is vertaald door Alexander van Kesteren.

De citaten uit *Verloren paradijs* van John Milton op pagina 235 en 239 zijn vertaald door W. Jonker.

Het citaat uit 'Facelift' van Sylvia Plath op pagina 326-327 is vertaald door B.E. van Hasselt en P.J. Stokhof.

© Jonny Sweet
© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn ouders

‘Laat een vriend nooit in de steek.’

P.G. Wodehouse, *The Code of the Woosters*

‘In zekere zin houdt de ongelijkheid $r > g$ in dat het verleden de neiging heeft de toekomst te verslinden.’

Thomas Piketty, *Capital in the Twenty-First Century*

VALLEY HOUSE

PROLOOG

NOVEMBER

Het mooie van tradities, dacht Edward, lag hem in het feit dat ze weliswaar het fundament van onze samenleving vormen, maar dat je er ook zo eentje in elkaar kon flansen, met een simpele zwaai van de hand, zonder er te hard over na te hoeven denken. En met die gedachte op de voorgrond, een paar minuten voor zonsopgang op de eerste dag van november dat het echt vroom, terwijl iedereen in huis nog sliep, begon hij zoals gewoonlijk zijn picknickontbijt klaar te maken met bacon, zelfgemaakte chutney en een simpele smoothie met winterse bessen: dit was zijn traditie. Hij woonde nog maar drie weken in Kellerby House, maar Edward was zo vrij geweest om deze traditie te bedenken en zich aan te meten. ‘Gewoon iets wat ik graag doe in Kellerby,’ zou hij zeggen. ‘Een beetje met mijn correspondentie rommelen, het weekend inwijden met een korte wandeling over het zuidelijke perceel, de Night Woods door, en dan naar een plekje waar ik persoonlijk van afweet bij de rivier de Ruxton, een brioche in mijn ene zak en een beker simpele winterse bessensmoothie in de andere... *Immenso giubilo!*’ had hij gezegd tegen de jongere tuinman.

Het was een traditie als deze – een die hij van plan was voort te zetten, op de leeftijd van achtentwintig jaar, goed op weg naar zijn oudere jaren – waarmee hij het leven dat hij zich al heel lang had voorgesteld uit liet komen. Nu hij zijn kantoor uit werd gelokt door de geur van smeltend vet, bleef hij een kort moment stilstaan in de lange, onverlichte galerij op de begane grond: het melkachtige ochtendlicht boven de opgehangen landschappen, de anonieme bustes in waakzame houding, de gepolijste, koperen traproedes die

het licht vingen als sabels... Zoals hij altijd al had geweten, school er vrede in de atmosfeer van lang stilstaande spullen.

Ook school er vrede in de grote hoeveelheid lege kamers om hem heen, in de voorouderlijke portretten waarbij je kon peinzen, achter de nog steeds onbekende deuren... 'Absoluut,' zei hij, zijn gedachte beamend, en een kunstobject bij het schilderij van Brangwyn rammelde. Hij moest uiteraard nog aan veel dingen wennen. In een van de badkamers was bijvoorbeeld een douche die, hoewel hij erg sterk was – en heet, niet te vergeten – een gigantische, mechanische jammerklacht uitstootte in het toilet wanneer je hem dichtdraaide, wat verontrustend was en, als je er niet op voorbereid was, ergens ook spookachtig. Wie te vragen? Tot wie kon hij zich richten? En toch, zelfs dat soort hinderlijke obstakels boden des te meer kans om zijn relatie met en begrip van het huis te verdiepen.

Nu hij naar de zijdeur van de binnentuin wandelde om zijn laarzen aan te doen, en hij een luchtig ritme drumde op het donkere, eikenhouten dressoir bij de salon, verbaasde het hem om Liliam te zien, een van de schoonmaaksters, die met een bezem en prullenbak achteruit de bijkeuken uit liep terwijl ze zoals gewoonlijk via haar oortjes naar een Braziliaanse soapserie luistert. 'Goh. Lekker vroeg aan de slag vandaag, of niet, Liliam?' zei hij met een glimlach. Hij probeerde om op deze toon tegen het personeel te praten – vertrouwd, inpalmend – maar zodra ze zich omdraaide en hem zag was de nervositeit meteen achter haar lach te ontwaren.

'O, ja meneer. Vroeg begonnen vandaag.' Ze staaarde naar een plint. Was dat nou angst, in dat zenuwtrekje op haar voorhoofd?

Maakt niet uit, dacht hij, dit soort dingen zouden wel voorbijgaan. 'Noem me in godsnaam toch Edward,' zei hij, en hij glimlachte weer. 'De dame des huizes vertelde dat ze vandaag weer gaat bakken, dus ik verwacht een ravage, bereid je maar voor. Blijkbaar wil ze een recept perfectioneren...' Hij lachte en bleef lang genoeg staan zodat ze haar grijns op z'n minst nog een keer kon benadrukken. 'Kun je het gewoon volgen door alleen te luisteren? Zonder daadwerkelijk naar de show te kijken op je telefoon?' vroeg hij.

'Ja.' Ze leek erover uit te willen weiden, maar herhaalde haar antwoord gewoon weer. 'Ja.' Ze tuitte haar lippen.

‘Aha. Aan de slag dan maar.’

Dit soort dingen zouden voorbijgaan.

Lilium knikte en begon een stofloze plek achter zich af te stoffen, en Edward liep naar de zijdeur terwijl hij zijn hoed opzette en handschoenen aantrok. De winter was laat dit jaar, en zo’n beetje van de ene op de andere nacht begonnen. De aarde was pas omgeploegd en snel bevroren geraakt: zacht ogende groeven voelden als beton onder zijn laarzen. In de verte schitterde de ruïne van Goodrich Castle aan de horizon, achter een paar dorpjes die hij nog niet bij naam kon noemen, ver weg genoeg dat er zich talloze andere boerderijen, huisjes, heggen, rookpluimen, en in rondjes vliegende roofvogels tussenin bevonden, wat hem een zuiver, mythisch gevoel gaf.

Hij was in het zuidelijke perceel toen hij het, geheel per toeval, uit de aarde zag steken. Onmiddellijk werd hij zich bewust van zijn lichaam, van de verbijsterende angst die het object veroorzaakte. Hij stopte en beoordeelde het voorwerp, zonder zich te willen bukken. In eerste instantie voelde hij niets – hij had dit moment tot op zekere hoogte aan zien komen. Er was geen sprake van een bonkend hart, geen trillende handen. Op dit moment bleef het restant van zijn eerdere verwachtingen nog rondhangen: de bacon, het broodje, de smoothie, het geluid van een rivier die over stenen kabbelt.

Hoe dan ook, het lag daar, veel echter en banaler dan de angstige gedachten die het voorwerp opriep. Nu bukte hij zich om het beter te kunnen zien, waarbij hij een diepe steek van pijn in zijn romp onderging: hij had nog steeds last van die ene rib.

‘Edward? Wat heb je gevonden, een Romeins zwaard?’

Edward kwam meteen weer overeind, en zijn handen grepen instinctief naar zijn borst. Karl kwam zijn richting op, bevond zich nog een goede twintig meter bij hem vandaan, tuurde naar hem, zette zijn gelukzalige glimlach op. ‘Jeetje, wat is iedereen vandaag vroeg op!’ *Rustig blijven*. Hij had waarschijnlijk verderop bij de sloot gestaan, dacht Edward. Of misschien kwam hij bij die rij heggen helemaal aan de andere kant vandaan. Karl was nu nog te ver

weg om het voorwerp te kunnen zien; en hij mocht Edward graag. Hij lachte. ‘Was dat maar waar!’

Edward hurkte weer en kniep zijn ogen tot spleetjes, terwijl zijn adem hem verried met snelle wasemwolkjes door de zware kou. Karls laarzen knerpten verderop bij het hek. De harde aarde had, als waren het twee knokkels, het object vastgegrepen. Het witte novemberlicht was zuiver, zonder mist, en de scherpe geur van schimmel prikte in zijn neusgaten.

‘Ja, nee, niks hier,’ riep hij, terwijl hij het object aanraakte. Zijn nieuwsgierigheid was niet tegelijk met het seizoen bekoeld, en werd niet gehinderd door de doodsangst die zich nu ten slotte in zijn borst had genesteld.

Achter de niet-zichtbare rivier liepen de omgeploegde velden steil omhoog. Het grote Kellerby House lag nonchalant achter hem, en staarde beleefd voor zich uit. De nagemaakte koepel van het huis wierp een scherpe schaduw over het verwilderde grasveld bij het meer, dat via een aflopende helling doorliep naar het noorden. De schoonheid van Kellerby House torende boven alles uit, zoals altijd... Intussen sloeg Karl het bevroren laagje op de watertroggen met stenen kapot: kaarsrechte barsten als in serviesgoed. Vlug stak Edward het voorwerp in zijn jaszak, liet zijn vingers over de omtrek glijden, en focuste zich op zijn ademhaling en de ondoorgrondelijke feiten van zijn leven.

‘Niets dan die verdomde aarde!’ zei hij.

Karl kwam bij hem staan en slaakte een redelijk dramatische zucht. ‘Jammer. Een paar kilometer verderop naar het westen hebben ze een kerel uit het bronzen tijdperk gevonden.’ Hij lachte. ‘Vet groot gat in z’n kop – van een zwaard, denken ze, of een aks. Hij had ook een gouden beker bij zich. Dúízenden hebben ze ermee binnengehaald.’

‘Lekker dan,’ zei Edward grijnzend, terwijl hij weer naar de grond keek, naar de door de vorst gegrepen randen die nu niets meer vasthielden.

‘Yep.’ Karl schudde zijn hoofd, verbijsterd, alsof er elke dag wel weer een simpele gebeurtenis plaatsvond die te ongeloofwaardig was om te aanvaarden. ‘Hé, wedden dat mijn oom daar die klote-

hond van hem heeft ontweken?’ Hij wees naar een bocht in het ploegspoor, waar de tractor was uitgezwenkt. ‘Domme idioot. Maar goed, kan niet blijven dreutelen hier.’ Zonder een antwoord af te wachten liep Karl weer door.

Terwijl zijn ademhaling steeds regelmatig werd en het ritme van het ruisen van de wind aannam, staarde Edward naar de bocht en werd hij overspoeld door een plotselinge ingeving: wonderbaarlijk hoe makkelijk gedachten iets konden manifesteren, werkelijkheid konden worden, en dus voor de tuinman verborgen konden blijven in een jaszak.

Afwezig sloeg Karl met een tak tegen een voedertrog, wat een hard en hol geluid teweegbracht en gedachten opriep aan zwaarden op harnassen, pantsers die rammelden bij het afstijgen van paarden, vaag zichtbare voetstappen bij een meer – aan bloed en bomen en kruisen. Edward staarde in gedachten naar tafereelen van vele eeuwen geleden, naar de vroegere slagvelden die zich voor hem uitstrekten. Het geschreeuw dat uit kelen had geklonken was inmiddels gesmoord, gehoorzaam aan de zuilengangen en kanten. Zijn handen brandden van de kou. Drie donkere vogels vlogen beneden in de vallei en verdwenen achter de nauwelijks zichtbare horizon.

‘Heb ook iets gevonden.’ Karl stootte een bulderlach uit, zijn hoofd stak net boven de trog uit. ‘Wat denk je dat een leeg frisdrankblikje me oplevert?’

‘Zal ik Sotheby’s even bellen?’ grapte Edward.

Karl, die niets vermoedde, grinnikte en ging een hek door. Eindelijk graaide Edward in zijn zak om het voorwerp te onderzoeken, al wist hij dat dit geen relikwie was: het was een halve mensenkaak. Slechts één tand stak er nog in, zwaar door de zilveren legering, en nog steeds bedekt met een laagje aarde.

JUNI

1

De waanzin van een Londense zomer die tegen het asfalt sloeg. Een verstikkende hitte die sigarettenrook trager deed kringelen en de huid deed plooiën – slechte gedachten teweegbracht. Voor het Almeida Theatre stonden mensen al te drinken voordat de avondvoorstelling van *The Cherry Orchard* zou beginnen. Plakkerige prosecco verergerde de dorst. Vliegen streden om een plek in de lucht rondom uitpuilende prullenbakken. En het was te midden van dit bloedhete, onrustige gemurmel dat Edward Jevons gehaast en buiten adem aan kwam zetten. Edward was een goede dertig centimeter langer dan de meeste van de mensen tussen wie hij zich een weg door baande, waardoor hij iets weg had van een boer die een brede rivier overstak. De cellofaanhoes van de net gestoomde kleding van zijn beste vriend Robert wapperde achter hem aan, plaagde hem met gedachten die hij de kop indrukte, terwijl hij door de massa liep en hier en daar excuses mompelde. Rondom hem zette de zon het metselwerk overal in vlammen.

Bij de glazen deuren kromp hij ineem om op adem te komen en zag hij de weerspiegeling van de hulk die hij was. ‘Voor Robert? Pepper? De regisseur?’ zei hij, bukkend bij de ticketverkoop terwijl hij de gestoomde kleding naar voren zwaaide. ‘Hij zei dat hij dit nodig had?’ Ontzet hoorde Edward zijn accent weerkaatsen tegen het glazen tussenschot. De receptionist knikte geduldig en drukte op een groene knop, zichtbaar opgelucht om nu al van hem af te zijn. Achter de deur naast de ticketverkoop zat een steile trap die leidde naar een warboel van krappe gangetjes en trappen die in elke richting afsplitsten. Uiteindelijk wandelde hij een soort van

keuken binnen, waar hij onmiddellijk de geur van groentesoep uit de magnetron rook. Op de vinylvloer stonden een paar goedkope banken, een beetje bedoezeld, onder wat kapotte plafondlampen.

Op een van de banken zat Robert onderuitgezakt, en op de een of andere manier zag hij er zowel lamendig als zelfverzekerd uit, zo met zijn bril met schildpadmontuur. ‘Ah. Mijn ridder op het witte paard,’ zei hij met een glimlach. ‘Die zich wel heel erg in het zweet heeft gewerkt. Jezus.’

Een actrice die tegenover hem zat in een verlept militair pak giechelde toen Edward een hand over zijn kletsnatte voorhoofd haalde. In de zomer droeg hij altijd veel te veel lagen, kwam hij overal bezweet aan, en daar schaamde hij zich diep voor. Maar nu lachte hij ook. ‘Vertel mij wat. Mijn god. Wat gebeurt er met me?’ Hij keek naar Roberts elegante gestalte, zijn zachte, krullende wimpers, de alerte blik in zijn ogen.

‘Dit is mijn ouwe makker Ed; Eddie, dit is Teal – mijn minst professionele castlid.’

‘Hééé.’ Ze zwaaide naar hem als een katje en ging door met giechelen alsof ze het leuk vond om geplaagd te worden, terwijl ze aan haar schouderstukken friemelde.

‘Dank je wel, man, echt waar. Ik bedoel, ik wilde echt niet in m’n fucking squashkleren naar het evenement.’ Robert had een zijdeachtige, raszuivere stem die alle juiste tonen wist te raken.

‘Moet je ook niet doen. Moet je echt niet doen.’ Edward grijnsde weer en hield de pas gestoomde kleding ongelukkig op heuphoogte, zich afvragend of hij het pakketje al ergens kon neerleggen. ‘Het was zo gepiept!’ Dat was een van zijn standaardzinnnetjes. ‘Zal ik...’

‘Hang maar aan een deurklink, dank je.’

Het regelen van kleding naar de stomerij brengen en weer ophalen was begonnen in de lente, toen hij het een keertje had aangeboden, en was uitgemond in een soort van routine. Edward vond het niet erg. Dit soort dingen kon hij makkelijk in zijn agenda proppen tussen de bijlessen die hij gaf, en hij genoot ervan om gedetailleerde taken efficiënt en zeer stipt uit te voeren: mensen een lift geven, dingen afleveren, taxi’s boeken en restaurants reserveren. Door de eeuwen heen hadden meerdere versies van Edward Jevons aristo-

craten en geestelijk leiders bediend, in middelmatige posities waarvoor zeer intelligente beambten nodig waren, mensen die de grillen van die wereld kenden en de kennis hadden om erin te kunnen navigeren, maar alleen in dienst van iemand anders.

De stagemanager riep door de speakers dat er nog twintig minuten waren, en beëindigde zijn aankondiging met: ‘Zet je schrap, schatjes!’ Edward stelde zich voor dat hij tussen de shows door bevriend zou raken met de cast... Hij strekte zijn hand en inspecteerde de witte lijntjes die door de kleerhangers waren veroorzaakt.

‘Weg jij, Teal. Doe ten minste alsóf je iets om deze shitshow geeft.’ Teal sloeg Robert met een handdoek en dreutelde weg. Hij zuchtte tevreden en zei: ‘Ik stond erop dat ze een legeruniform droeg. Ik bedoel, ik word er ongelooflijk geil van,’ en Edward dwong zichzelf te lachen. ‘Er is champagne, Ed... Ik heb iets te vieren.’

‘Echt waar? Vertel op.’ Edward schoot naar de koelkast in de aftandse keuken, zag zijn dolkomische, vervormde spiegelbeeld in de roestvrijstalen deur, en wapende zich voor nog meer goed nieuws. De deurklink reflecteerde een stukje van zijn gestalte op de werkelijke manier, bleek en vermoeid: hij had nauwelijks geslapen.

‘Aha, de derde spaak van onze heilige drie-eenheid,’ hoorde hij Robert achter zich.

Edward draaide zich om en zag Stanza binnenkomen in een geurwolk van net opgespoten parfum. ‘Ik wist niet dat je al hier was!’ zei hij, pogend zijn enthousiasme in toom te houden.

‘Heb de kleedruimte gebruikt,’ zei ze, terwijl ze de cosmeticadingetjes die ze vasthield in een tas stopte. ‘Ze zeiden dat ik een cameo moest doen, en ik heb ze verteld dat ik me niets afschuwelijkers dan dat kan bedenken. Ze kwamen nogal beledigd over.’

Ze streek haar rok glad en trok een grimas naar zichzelf in een handspiegeltje. Stanza had volumineuze lippen, duckface-achtig en spottend, alsof ze, vond Edward, iedereen uitdaagde om haar níét als schoonheid te zien. Ze was door en door onberispelijk, dacht hij nu, wat ze ook deed. Vanavond droeg ze een grote slobbertrui, zo zwart als haar haren, waarop een plaatje van een grote voetbal met glitters prijkte. De trui was duur, absoluut belachelijk, en een bevestiging van haar pure macht: niemand zou er vanavond over beginnen.

Terwijl hij de champagne opende herinnerde Edward zich dat hij Stanza nog moest vertellen dat ze die avond niets op het aanrecht in de keuken thuis mocht zetten. Hij was de hele dag bezig geweest met schuren en behandelen, en het aanrechtblad moest op z'n minst twaalf uur kunnen drogen om de rijke, karakteristieke glans te krijgen die hij zo graag wilde. Maar dit was natuurlijk niet het goede moment. Stanza was de eigenaar van het appartement en ze liet Edward er voor een spotprijs wonen, dus hij vond het nooit erg om het nodige onderhoud uit te voeren, zoals het schuren en behandelen van het aanrechtblad, afgebladderde verf bijwerken, humanitaire muizenvallen plaatsen, de was doen, de vloerkleden en banken schoonboenen en een inklapbare vlizotrap installeren voor de kruipruimte op zolder. Hij vond het niet erg; de woning werd er leefbaarder door en Stanza droeg haar steentje bij op het gebied van algehele sfeer en karakter waardoor het leven nog veel fijner werd. 'Ik ben in een goede bui,' hoorde hij zichzelf zeggen.

'Wat vieren we nu weer?' vroeg ze. 'Dat Robert stopt met theater? Zodat we nooit meer naar zijn domme flauwekulvoorstellingen hoeven te kijken?'

Edward grijnsde sullig en lachte zijn echte lach, die stil en hijgerig klonk, terwijl Stanza haar eigen scheve glimlachje trok. Hij was dol op Stanza in deze bui.

'Wat zijn we weer grappig vandaag,' zei Robert. 'Ed, je weet toch wel dat je gewoon mag douchen?'

Edward, een beetje gekrenkt, schonk de champagne in. 'Sir. Madame,' zei hij op lichtzinnige toon, en meteen voelde hij zich een sukkel.

'Het spijt me dat het zo'n kwelling voor jullie is. Ik heb jullie uitgenodigd voor de sponsorborrel, dus: gratis alcohol, hapjes, en zo'n vijf West End-producers die me allemaal willen afzuigen en me de hemel in prijzen.'

'Ik word misselijk,' zei Stanza.

'We vieren een feestje, en wel hiérom: terwijl jullie al die tijd dat ranzige appartement met elkaar deelden, ben ik volwassen geworden en heb ik een huis gekocht.'

Edward zette de champagnefles in de koelkast en stak zijn hoofd